

PUSZTADOKTOR MAGAZIN

XII. évfolyam 3. szám a Madárkórház Alapítvány havilapja 2017. március

- Gólyák szabadulása
- Sasok hava
- Fészekrakó program
- Csempészett madarak

Március 15. a gólyák szabadulása

A nemzeti ünnepünket hagyományainkhoz híven a gyógyult, átteleltetett pácienseink szabadon engedésével ünnepeltük. 8 fehér gólya, 1 fekete gólya, 4 egerészölyv, 1 barna rétihéja, 1 vörös vércse és 1 galamb nyerte vissza szabadságát. A madarakat kokárdával ékesítettük, melyet természetesen úgy rögzítettünk, hogy az elengedés pillanatában, de legkésőbb az első szárnycsapások után leessenek, hogy ne zavarják a madarakat további életükben.

A gyógyultakat látogatóink és az irodalmi pályázatunk nyertesei engedhették szabadon. A fehér gólyák március idusán érkeznek haza telelőhelyeikről, így mi is ekkorra szoktuk időzíteni a nálunk telet gólyák szabadon engedését, hogy egyenlő eséllyel foglalhassanak fészket a vadon telelőkkel.

Ilyenkor az egerészölyveket is szabadon engedjük, őket télen azért nem engedték el, mert az őszi idő-

járásban egyébként is beszűkültek a táplálékforrások, ezért a szabadon élő ölyveknek nem szerettünk volna nagyobb táplálékkonkurenciát teremteni. A fekete gólya is megérkezett március elején és a sokkal inkább rejtett életet élő madár az ártéri erdőkben már fészekfoglalásba is kezdett, ezért a nálunk telet fiatal madár is szabad lett, úgy mint a barna rétihéja, amik szintén megérkeztek telelőhelyeikről.

Konyhás István

További fotóink a madarak szabadon engedésről facebook oldalunkon láthatók.

Sasok hava

Február végén érkezett kórházunkba ez az 1 év körüli parlagi sas Nádudvar mellől. Vezetéknek vagy valamilyen tereptárgynak ütközhetett. Alkarján

orsócsontja tört. Szerencsére sérülése nem súlyos, hamar fel fog épülni. Lábán gyűrűt visel, melyet tavaly helyeztek fel rá Füzesabonytól nem messze. Jelenleg a festett kórtermünkben lábadozik, nagyon szereti a nyúlhúst, legkésőbb a nyár elején újra szabadon repülhet és a majdani kisorpdébe kerülése után megtanulja, hogy a légvezetékek nagyon veszélyesek, ugyanis itt található az villanypásztoros rendszerünk, amin megtanulhatják a madarak, nem szabad az oszlopokra szállni, a vezetékre pedig repülés közben is vigyázni kell. A parlagi sas egyike kiemelkedő természeti értékeinknek. Európai állományának jelentős része Magyarországon és Szlovákiában, a közös határ két oldalán fészkel. Hazánkban a parlagi sas fokozottan védett, a legmagasabb – 1 000 000 Ft –

természetvédelmi értékű kategóriába tartozik. A magyar Vörös Könyv szerint a kipusztulással közvetlenül veszélyeztetett faj. 1980 óta állománya folyamatosan növekszik, sőt, a legutóbbi felmérések szerint az állomány nagysága elegendő a kipusztulás elkerülésére, de továbbra is fontos a populáció hosszú távú fenntartása, a kisszámú állomány fennmaradásának és lehetőség szerint növelésének biztosítása. Az 1990-es évek vége óta a populáció fele a síkvidéki mezőgazdasági területeken telepszik meg. Korábban elsősorban a középhegységek déli fekvésű völgyeiben fészkel. Kedveli az ürgés legelők közelségét. Gyakran megtelepül gyepterületeken vagy mezőgazdasági táblákon keresztül húzódó fasorokban, magányos fákon.

Konyhás István

A vak rétisas

A Duna-Dráva Nemzeti Parkból érkezett hozzánk ez a vak rétisas, aminek az állapota úgy tűnik, javul. Jobb szemére egyre inkább érzékel. Már nem csak fényekre, de különböző árnyakra, mozgásokra is reagál. Bal szemére sajnos még egyáltalán nem lát, fényre pupillája sem szűkül. Időközben vérmintát is vettünk tőle, melyet ólom- és egyéb nehézfém mérgezésre megvizsgáltak laboratóriumban, ennek eredménye negatív volt. Viszont a vérképe alapján valamilyen gyulladás van a szervezetében, és valamilyen mechanikai sérülés is érthette, ez lehet az oka a rossz látásának. A szemvizsgálata után szteoridot kapott közvetlenül a szemébe a kötőhártya alá és a szokásos antibiotikumot a mellizomzatán keresztül. A kezelést még többször két-három naponta el

kell végeznünk a remélt javuláshoz. Hazánk legnagyobb ragadozó madara, a rétisas mindig a vizek közelében telepszik meg. Kedveli a magas, öreg, ritkás fákból álló erdőket. Gyakran kisebb facsoportokban, fasorokban, magányos fákon is költ. Magyarországon főleg ártéri erdőkben, illetve a Dél-Dunántúl erdei tavas területein telepszik meg. Költőhelyéhez rendkívül hűséges. Ha az zavartalan, akár évtizedekig is helyben maradnak a párok. Fokozottan védett, eszmei értéke egymillió forint.

Konyhás István

Kutyafogta szárcsa

Budapestről érkezett, kutyatámadás áldozata lett ez a szárcsa. Szerencsére súlyos sérülés nélkül megúsza. Pár nap lábadozás után biztonságos helyen, a Hortobágy folyón szabadon engedték. A szárcsa hazánkban nem védett, de a Madárkórház ugyanúgy fogadja a nem védett madarakat, mint a ritka, fokozottan védetteket. Mi minden madarat kezelünk, és próbáljuk meggyógyítani, majd szabadon engedni, így ezt a szárcsát is, amiből egyébként sokat lehet látni országszerte.

Fotók: Konyhás István

Lezárult az “Ember és Madár” címmel meghirdetett irodalmi pályázatunk. Ezúton is köszönjük minden pályázónak a részvételt, és azt, hogy munkájukkal megtisztelték kezdeményezésünket! Szerencsére a korábbihoz hasonlóan ebben az évben is nagyon sok pályamunka érkezett be hozzánk. Rengeteg kiemelkedő, igényes művet kaptunk általános iskolásoktól és középiskolásoktól egyaránt. Általános iskolás kategóriában 33 pályamű érkezett be, míg a középiskolásoktól 8 alkotást kaptunk. Szerencsére a zsűrinek nehéz dolga volt, a választás nagyon sok esetben nem volt könnyű. Az irodalmi munkákat több szempontból is pontoztuk: helyesírás, esztétika, stílus és egyediség. A beérkezett alkotások alapján

úgy gondoljuk, ismét megvalósultak a kitűzött céljaink, hiszen sok fiatal sikerült inspirálni arra, hogy a madarak iránti érzelmeiket gondolatokba foglalják. Bizakodva tekintünk a jövőbe, hisz igen pozitív képet kaptunk a felnövekvő generáció természethez, állatokhoz, madarakhoz fűződő viszonyáról. Általános iskolás kategóriában első helyezett lett **Zajácz Enikő Linda**, második helyezést ért el **Dombi Luca Lili**, a harmadik helyen pedig **Szidey Nikolett Kiara** végzett. Különdíjat is adtunk, amit **Fürjes Zsófia** kapott meg. Középiskolás kategóriában első helyezett lett **Lugosi Csenge Anna**, (elsőként az ő írását közöljük), második helyezett **Csiga Noémi**, a harmadik helyezett pedig **Guba Márta** lett. Különdíjunktat Ko-

Fotó: Konyhás István

csis Janka Ilona kapta meg. Köszönjük az értékes dolgozatokat! Gratulálunk minden pályázónak, kívánjuk, hogy aki most nem ért el helyezést, ne csüggedjen, dolgozata nagyon sokat jelentett számunkra! A pályázat ünnepélyes díjátadó március 15-én volt a **Hortobágyi Madárparkban**, a jelenlévő díjazottak az ünnepség után a gólya elengedésben is részt vehettek.

Gál Renáta

Madárkórház Alapítvány munkatársa

Lugosi Csenge Anna: Gyurgyil

A löszfaltól nem messze hasalok a fűvön, zsebemben jegyzetfüzet, mellettem fényképezőgép, kezemben távcső. A májusi nap lágyan cirógatja arcom, a hűs, enyhe szellő néha játékosan megborzolja körülöttem a vídám, élénkzöld fűszálakat. A falat figyelem, pontosabban a kis, fekete lyukakat, melyek nagy számban nyílnak rajta egymás mellett, fölött és alatt. Gyurgyalag fészkelőhely, amit tavaly fedeztem fel először. Hosszú órákat töltök itt lesben. Figyelem a színompás, száguldó drágaköveket, ezeket a gyönyörű madarakat. Tollaik olyan

tarkák, mintha a trópusokról származnának. A naplemente sárga és vörös árnyalataitól kezdve az olajzöldön és türkizkéken át egészen a feketéig megtalálhatók rajtuk a színek. Ahogy ezen a szín-kavalkádon megcsillan a fény, tényleg olyan, mintha egy gyönyörű ékszer repülne a levegőben. Most fölöttem röpködnek az égen a bűgő szitakötőket, szemtelen legyeket, óvatlan lepkéket kergetve. Könnyeden vitorláznak jellegzetes „pürrögést” hallatva. Ez a költési időszak kezdete. Néhányan még most udvarolnak, egy-egy ágon ülve párjuknak kínálgatják a fullánkjától megszabadított méheket. Mások már a lerakták tojásaikat, zsákmányukkal eltűnnek egy-egy üregben. A fényképező és a füzet ma is használatlanul maradt. A madarakat figyelve megfeledeztem róluk, csak akkor jutott eszembe, hogy miért hoztam őket, mikor a közeledő naplemente miatt már indulni készültem...

A *Fenekpusztai Madárgyűrűző Állomáson* várakoztam. Már régen kijöttem a madarászhalóból, levettem az iszapos csizmát és leültem a gyűrűző mellé írni a csüngő zsákokban izgó-mozgó madarak adatait. Faj, gyűrűszám, nem, súly, 3. evezőtoll hossza, satöbbi. A zsákokból ismét főként nádi poszták kerültek elő nagy számban, a

változatosság kedvéért pedig néhány kékcinege és egy harkály. A posztákat sem untam meg soha, mégis mindig izgatott várakozással közeledtem a 10-12-es hálókban vergődő madarak felé, ugyanis ezekben a hálókban volt leginkább jellemző a jégmadár, guvat, kékbegy és más különlegességek. Már minden zsák újra üres volt, a madarak visszarepültek a nádasba egy gyűrűvel a lábukon, de következő órai szedéshez még korán volt. A sérült szárnyasok röpdéihez indultam. Noha az etetési idő még nem jött el, szerettem volna köszönni nekik. Félúton a fiókák „részege” felé vettem az irányt. Úgy döntöttem, őket látogatom meg először.

Összefutottam *Julcsival*, aki az egyetem szünideje alatt itt dolgozott önkéntesként. Ő is imádta a madarakat. Éppen egy kartondobozt cipelt. Új fióka! Sok fiókát neveltek itt, akiket jószívű környékbéliek hoztak, miután megtalálták őket, hogy szakértők gondoskodására bizzák kis védenkeiket. Bekukkantottam a dobozba. Csupas, gyámoltalan, mindössze néhány pehelytollal rendelkező jószág nézett rám.

– Mi ez? – kérdeztem.

– Gyurgyalag.

Felcsillant a szemem. Gyurgyalag!

Lugosi Csenge Anna: Gyurgyi

Még egyszer bekukucskáltam hozzá. Pontosan tudtam, hogy a fiókák sosem olyan szépek, mint amilyenek a szülei. Láttam is már számos kismadarat, de az új jövevényen elcsodálkoztam, ahogy jobban megnéztem magamnak. Szegényen legkisebb nyomait sem véltem felfedezni egy gyurgyalagnak. Azt kérdeztem magamban, hogyan lesz ebből az a pompás, színes, figyelemre méltó madár, melyeket a löszfalnál figyeltem nagy csodálattal alig egy hónapja.

– Mi lesz vele? Hová teszed? – tudakoltam továbbra is a láda apró tartalmát szemlélve.

– A dobozban marad, amit odateszek a diófa alatti padra. Árnyékban lesz. Már csak valami ennivaló kéne neki.

– Bízd rám! Úgyis hamarosan bemelegyek szedni, biztosan találok neki valamit.

A háló talán még több repülő rovarot fogott, mint madarat. Amíg a madarak nem sokáig maradtak a háló foglyai, a szitakötők számára végzetes volt belekerülni. Nem mintha nem próbáltuk volna kiszabadítani őket, de legtöbb esetben hiába, mert minden óvatosságunk ellenére sokszor elpusztultak közben. Általában szomorúnak találtam az energiával telt, életrevaló rovarok tetemeit a madarászhalóban, most azonban nagy örömmel töltötték el. Kiszedtem és egy kis dobozban helyeztem el őket.

Mire kiértem, mások is megismerkedtek a gyurgyalaggal és méretes légycsapókkal rohagáltak, hogy eleséget szerezzenek neki. A fiókanak nem okozott gondot, hogy ennyi rovarral kínáljuk, mindet szívesen lenyelte. *Gyurgyinak* kereszteltük.

Most, szünidőben már nem csak hétvégenként, hanem minden délelőtt el tudtam jönni ide, így másnap ismét találkoztam Gyurgyival. Otthon már minden kis gyűjtődoboz tele volt elhullott legyekkel, darazsakkal, méhekkkel, lepkékkel, repülő rovarokkal, s csak arra vártak, hogy elvihessem őket Fenékpusztára. A többi fiókához hasonlóan Julcsitól tojáspépet is kapott enni, mert ez segítette fejlődését.

Gyakran takarítottuk vagy kicseréltük dobozát, ilyenkor mindig

ugyanolyan vidám kíváncsisággal vette szemügyre új környezetét. Persze igyekeztünk úgy gondoskodni róla, hogy minél kevésbé ragaszkodjon hozzánk a későbbiekben. Ez volt a legnehezebb, de szükséges, hiszen a későbbiekben szabad, vadon élő madárként kellett megállnia a helyét.

Lassan kitollasodott és megnőtt. Először pehelytollak jelentek meg rajta, majd ezek fakó, de színes tollakkal vegyültek, végül a fehér pehelytollak teljesen eltűntek róla. Már igazi, pompás gyurgyalag volt, noha színei még nem voltak élénkek. Próbálgatni kezdte szárnyait. Néha felröppent a doboz szélére, onnét kiugrott az asztalra és szárnyát csapkodva szökelte végig rajta. Gyorsan és szépen növekedett. Megkapta gyűrűjét és elérkezett a szabadon engedés ideje. Ült az állomás vezetőjének karján, onnét repült el. Azt hittem, eltűnik majd a látóhatáron, s nem látom többé, itt a búcsú. Neki azonban esze ágában sem volt messzire menni, csak fölénk repült fel a fára. Továbbra is tőlünk kért enni. A kirándulók meglepetten néztek, mikor váratlanul egy gyurgyalag lecsapott rám, vagy valamelyik önkéntesre. Minden szívfájdalmunk ellenére le kellett hessegetnünk. Az ideérkező vendégeknek sem hagytuk, hogy bizalmaskodjanak vele, hiszen a célunk a visszavádítás volt, nem pedig a megszeliítés. A telephely vezetője is megtiltotta, hogy etessük vagy engedjük a vállunkra ülni, félt, hogy hozzánk szokik, és nem tud önállóan életben maradni a természetben. Ezzel mindnyájan tisztában voltunk, de a gyakorlatban korántsem volt ilyen egyszerű feladat, mert Gyurgyi nagyon tudott kuncsorogni. Mikor a földön ücsörögtem, leszállt néhány méterre tőlem, s úgy tett, mintha nem is érdekelném. Pusztá véletlen, hogy mind a ketten a földön vagyunk, ne is törődjek vele. Aztán lépett egyet felém (pusztá véletlenből)...aztán még egyet. Nehéz volt nem ránézni, nem hívogatni, csalogatni, belemerülni a könyvbe, amit olvastam, mintha észre sem venném. Egyre közelebb jött, egy kicsit lehajtva fejét, mintha lopakodna. Egyszer csak már ott volt mellettem, oldalra billentette

fejét és nézte az arcom. Ahogy térdeltem, felült a lábamra. Követelőzőn pürrögött. De a táplálékszerzés már az ő dolga volt. El kellett zavarjam. Csalódottan emelkedett a magasba és szemrehányóan kiáltozott. Nekem is ez volt a legnehezebb. Elküldeni magamtól.

Első saját maga fogta zsákmányát büszkén hordozta körbe. Megmutatta mindenkinek, aki a környéken volt, mielőtt megette. Végre maga fogta ennivalóját. Boldogan porfürdőzött a kicsik homokozójában. Így élt közöttünk. Szeptember elején még titokban örültünk, hogy nem ment el a felettünk repülő gyurgyalag csapatokkal. Oldalra billentette fejcskékjét, úgy figyelte őket, néha kiabált is nekik. De nem ment el. A hónap vége felé már komolyan aggódni kezdtük. Mi lesz vele télen? Legközelebb nem találtam sehol. Hívogattam. Hová tűnt? Julcsi vidáman újságolta, hogy felröppent az utolsó gyurgyalag csapatok egyikéhez, körberepült az állomáson, búcsúzó pürrögéssel elköszönt, és elvegyült a többiek között. Én is örültem. Elment, csapatot talált! ...Aztán elszomorodtam. Hosszú, viszontagságokkal és veszélyekkel teli út állt szeretett madaram előtt. Talán sosem látom többé... – gondoltam. Nem is jött vissza tavasszal hozzánk. Reméltem, sikerrel teljesítette első hosszú vándorútját, és tavasszal hazatérve fészket rakott valahol a többiekkel. Azóta eltelt néhány év. Sok fióka gondozásában vettem részt. De Gyurgyit sohasem felejttem. Ő tanított meg arra, hogy mennyi munkával és felelősséggel jár egy kismadár felnevelése, milyen tudatosságot és lemondást igényel az, hogy ne szoktassuk magunkhoz, és ne a magunk örömét keressük a gondozásában, hanem az ég szabad madarává neveljük; ahogy *Herman Ottó* mondja: értelemről fakadó szeretettel közeledjünk hozzá. Hiszen milyen boldogság látni azt, ahogy szabadon száll tova!

Újra hasalok egy löszfal előtt, kezemből távcső, s a csodás gyurgyalagokat lesem. Leginkább azokat, amelyeknek gyűrű van a lábán. Vizsgálom őket, hátha felfedezem közöttük Gyurgyit, akit én is neveltem...

Lugosi Csenge Anna

Eljött a tavasz... A természet megújulásra, reprodukcióra készíti élő alkotóelemeit. A tél elmúlásával egy új év, egy új jövő kezdődik. Újra élet költözik oda, ahol eddig hideg és élettelen csend honolt. Az élővilág feléled, és nem késlekedik. A növények zöld hajtásokat, virágokat hoznak. Vermelő, téli álmodó állataink felébrednek. Megérkeznek vándorló madaraink téli szálláshelyükről, természetesen régi fészük felújítására, benépesítésére. Hallgatnak a természet hívó szavára, szaporodni és sokasodni vágnak, hogy utódaik birtokba vehessék a kitárulkozó természetet.

Igy történt ez a nálunk lakó áttelelt, valamint tartósan sérült madarakkal is. Ősztöneik arra sarkallták őket, hogy utódoknak készítsenek elő új életet. Az Afrikából visszatérő gólyákkal összehangoltan, ugyanazon napon nagyörpdékben is megindult a fészeképítési láz. Mint tavaly is, tartósan sérült, röpképtelen gólyáink a számukra kihelyezett lépcsős építményekre elkezdtek hordani gallyaikat. Nem spontán, céltalanul, az építkezést párválasztás, majd komoly hatalmi harcok előzték meg a legmegfelelőbb helyért. Végül kialakult a sorrend. A négy fészkelő hely mind gazdára talált. Négy gólyapár kezdte el közös életét e kis közösségben. Reméljük, minél nagyobb sikerrel. A mi dolgunk egyelőre csak annyi, hogy biztosítsuk nekik a megfelelő biztonságot, nyugalmat, no és persze az elegendő fészekanyagot.

Fészekrakó programot indí-

tottunk tehát tartósan sérült madaraink számára. Természetesen nem jár hitellel, kötelezettségekkel, elvárásokkal. Elég fizetség számunkra, ha egyáltalán megtisztelnak minket azzal, hogy épp nálunk adnak életet utódaiknak. Igyekszünk mindent megtenni, hogy ne szenvedjenek hiányt semmiben. A madarak szaporodási ciklusa ugyanis igen érzékeny. Ellentétben más állatfajokkal szexuális képességeik megszűnnek, ha életkörülményeik nem megfelelőek. Ha nincs meg a megfelelő nyugalom, túl sok a zavarás, kevés a napfény, nincs elég táplálék, fészekanyag vagy napfény, a tojók máris képtelenek lesznek tojást rakni. Hormonháztartásuk visszaáll az aszexuális időszaknak megfelelő állapotra. A természet úgy programozta őket, hogy ha a szaporodás kicsit is kérdéses, elsősorban saját túlélésükkel fog-

lalkozzanak, az utódtervezést pedig halasszák későbbre. A tojók progeszteron és ösztrogén szintje lecsökken. Az esetleges stressz hatására pedig a kortikoszteroidok szintje megemelkedik, minek következtében agresszívvabbak lesznek. Tehát inkább túlélnek, mint örülnek. Mesterséges körülmények között tartott vadmadaraknál gyakran okoz hasonló problémát a tartás miatt kialakuló stressz. Életben maradnak, de nem szaporodnak. Szabadnak születtek, utódaikat is akként kívánják felnevelni. Állatkertekben, állatmenhelyeken a tartási körülmények megfelelőségének mutatója, hogy szaporodik-e vajon az adott állat. Ha nem, még nem biztos, hogy nincs megfelelően ellátva. De ha igen, az egyet jelent azzal, hogy megszokta, elfogadta környezetét, biztonságban érzi magát, mindent megkap, amit a természetben is megszerezne magának. Ezért tölt el minket akkora örömmel

tartósan sérült pácienseink fészkelési hajlama. Nem volt hiába fáradozásunk, sikerült megfelelő körülményeket biztosítanunk betegeink számára. Otthon érzik magukat. Örömlőnk, ha a tavalyihoz hasonlóan idén is egészséges utódokkal gazdagítanak a természetet, ha őket már nem is tudjuk szabadon engedni.

Nemcsak a nagyörpdék lakóit, a gólyákat és rétisasokat érintette meg a természet hívó szava, hanem az "ölyvkertünkben" üldögélő szelíd, emberhez szokott madarainkat is. Helyüket, ülfájukat egyre intenzívebben védik. Közeledésünkre hol hívogatóan sípákolnak, hol elutasítóan cirregnek. *Csacsogó* és *Cini (fent)*, bemutatóink, iskolai előadásaink közkedvelt szereplői már üllőjük mellett első tojásaik lerakására készülnek. Ne kelljen a pusztára földre fészkelniük, hoztunk nekik fészeknek való gallyakat, valamint szénát is. Amint megkapták, nem zavartatták magukat. Még öt méterre sem távolodtunk el, máris elkezdtek rendezgetni az eléjük tett javakat, hamar ki is alakították belőlük fészkeiket. Meglátván a puha alkalmatosságokat szomszédjuk, *Sába (lent)*, a pusztai sas is érdeklődését fejezte ki. Nem maradhatott ki ő sem a jóból. Hoztunk neki is egy talicskával. Nem várta meg, míg kollégánk elé teszi. Egyenesen a kezéből vette el a gallyakat, heves udvarlás közepette. Sajnos nekik már nem lehetnek utódaik. Neveltetésük után az

őket gondozó emberek jelentik számukra a fajtársat és párjaikat. Emiatt persze nem akarjuk őket megfosztani a tavasz örömeitől. Ők szeretnének fészkelni, tehát hagyjuk nekik. Ha tojásaik tényleges szaporodási aktus hiányában terméketlenek is lesznek, a lehető legnagyobb odaadással, lelkiismerettel fogják őket őrizni fészkeikben.

Déri Balázs

Csempészett madarak szabadon

A záhonyi határátkelőhelyen Ukrajnából Olaszországba tartó illegális madárszállítmányt fűleltek le a határrendészek februárban. A rendőrség lefoglalt 250 védett énekes madarat, melyet egy személygépkocsi csomagtartójában zsúfoltak össze szűk dobozokban. Védett csonttollúak (jobbra), süvöltők és tengelicek egymás hegyénhátán, több napja, étlen-szomjan. Kuratóriumi tagunk és lelkes madármentő önkéntesünk dr. Kiss Csaba nyíregyházi orvos és családja vették gondozásba az énekesmadarakat. Ők az elkobzás után azonnal megetették és megittatták a madarakat, de főleg helyhiány miatt meghaladta teljesítőképességüket a pintyfélék több napi gondozása. A cél az volt, hogy minél hamarabb és minél több egyed el tudjunk engedni. A

madarak a hortobágyi Madárkórházba kerültek, mert a madárinfluenza veszélye miatt máshol nem fogadták őket. A Madárkórházban elkülönítetten lehetett tartani mindet, a karanténosításuk és kezelésük megoldható volt.

Itt megtörtént a részletes vizsgálatuk is, mely során kiderült, hogy mennyire tartották meg kondíciójukat és röpképességüket. Sajnos így is volt pár tengelic, ami nem élte túl a szállítást és a szűk ketrecben tartás miatt közel egy tucat madár elpusztult. A csonttollúak kiengedésük után azonnal táplálkozni kezdtek a felkínált csipkebogyóból. Ők lágyevők, így nekik a nálunk nagy mennyiségben megtalálható csipkebogyó volt a kézenfekvő elsődleges eledel, de e mellett kaptak brokkolit, borsót is, ezeket is szívesen fogyasztották. A süvöltőknek kőrisfa ágakat raktunk be terméssel együtt, hiszen ők ezt fogyasztják szívesen téli itt tartózkodásuk alatt, a tengelicek pedig pintyeleséget és tört napraforgót kaptak. Az ivóvizükbe vitaminkomplexumot tettünk,

hogy minél hamarabb megerősödjének. A süvöltők és a tengelicek óvatosabbak voltak, de ők is hamar fürdeni, inni kezdtek. A madarak szabadon engedése folyamatos volt gyűrűzés után. Először a csonttollúakat és a süvöltőket, majd a tengeliceket engedték el. Idén nem volt tömeges előfordulása, telelése a csonttollúnak, ezért is volt nagyon fontos, hogy minél hamarabb el tudjuk

őket engedni, hiszen hosszú út állt előttük. Az elengedést követően a csonttollú csapat még Hortobágy település környékén maradt és a csipkebokrok termésein tovább erősödtek, de egy hét múlva elindultak északi költőhelyeikre. A madarak csempészése miatt a Kisvárdai Ügyészség vádemelési javaslatot terjesztett elő, így várhatóan ez elkövető nem csak csempészésért, hanem természetkárosításért és állatkínzásért is felelhet majd.

Konyhás István

... hogy repülhessen

Madárkórház Alapítvány
Hortobágy

1%

Adószám: 18557899-1-09

www.madarkorhaz.hu

facebook.com/madarpark

Hasznos információk az adó 1+1%-ról rendelkezőknek

Az **adóbevallás benyújtásának határideje május 22.** az 1+1%-ról való rendelkezést eddig az időpontig pótlólag is meg lehet tenni. A rendelkezés benyújtható elektronikusan is, a bevallással együtt, és külön is.

itt kell levágni

RENDELKEZŐ NYILATKOZAT A BEFIZETETT ADÓ 1+1%-RÓL

Az Ön neve:

Az Ön adóazonosító jele:

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

A kedvezményezett (Madárkórház Alapítvány) adószáma:

1	8	5	5	7	8	9	9	-	1	-	0	9
---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---

Az Ön által támogatni kívánt egyház technikai száma (nem kötelező kitölteni):

--	--	--	--

FONTOS

Adója 1%-val csak egy civil szervezetet támogathat! A nyilatkozatot tegye egy szabvány méretű postai borítékba! A borítékon is tüntesse fel pontosan az Ön **NEVÉT, LAKCÍMÉT, ADÓAZONOSÍTÓ JELÉT!** A lezárt borítékot a lezárásnál írja alá, s juttassa el a NAV-nak!

Adója 1%-nak felajánlásához a rendelkező nyilatkozaton fel kell tüntetni nevét, saját adóazonosító jelét és a kedvezményezett adószámát.

Az 1%-os felajánlás csak **akkor érvényes, ha önnek nincs adótartozása** (személyi jövedelemadó adónemen) és az adóját is pontosan befizeti május 22-ig!

Ha május 22-én személyi jövedelemadó adónemen tartozása mutatkozik, rendelkezését nem fogják teljesíteni.

Amennyiben lehetősége van, kérjük, támogassa alapítványunkat! Köszönjük!

Bankszámlaszámunk: 59900029-10001868 • Adószámunk: 18557899-1-09

Olvasói leveleket, érdekességeket a következő címekre várunk: madarkorhaz@gmail.com • 4071 Hortobágy, Petőfi tér 6.

Állatorvosi, állatgyógyászati területen felmerülő kérdéseiket a fenti címekre várjuk! Megjelenik 12 000 példányban.

Hirdetésfeladás, sérült madár bejelentése: madarkorhaz@gmail.com • Tel.: +36 (30) 9435-494; +36 (52) 369-181

Szerkesztők: Dr. Déri János, Konyhás István, Veres Hajnalka • Tördelés: TerepSzemle Stúdió • ISSN 1788-456X

Megtalálható országsszerte állatorvosi rendelőkben, állatkertekben, kisállatkereskedésekben, megyei könyvtárakban.

